

Ilmestyskirja 17

Ilm. 14:1-13

Olemme tässä Alusta alkaen -ohjelmassa selittämässä Ilmestyskirjaa. Viime kerralla selitimme sen lukua 13, jossa kuulumme maan uumenista nousevasta pedosta. Se pakotti kaikki maan asukkaat palvomaan aiemmin merestä nousseen pedon kuvapatsasta sekä ottamaan oikeaan käteensä tai otsaansa ”pedon nimen tai sen luvun”, joka on 666.

Totesimme, että tuo ”toinen peto” tarkoittaa Ilmestyskirjan kirjoittamisen aikaista Vähä-Aasian yläluokkaa, joka suosi Rooman keisarivaltaa ja edisti tai jopa vaati sen eli ”ensimmäisen pedon” palvomista jumalana. Sellaisesta kieltäytyvä ihminen jäi yhteiskunnan ulkopuolelle tai ainakin vaille taloudellista pärjäämistä. Näin kävi kristityille, jos he pysyivät uskollisina Kristukselle ja kieltäytyivät keisarin palvonnasta.

Totesimme myös, että pedon luvun laskeminen, josta luvussa 13 puhutaan, tarkoittaa antiikissa yleisesti harjoitettua ns. *gematria*a. Se perustui siihen, että kreikassa ja hepreassa kullakin kirjaimella on lukuarvonsa. A = 1, B = 2, jne. Henkilön nimen luku saadaan, kun lasketaan yhteen hänen nimessään olevien kirjainten lukuarvot. Luultavaa on, että ”pedon nimen luku” 666 tarkoittaa keisari Neroa. Hänen nimensä antaa arvoksi tuon luvun, kun sen kreikankielinen muoto kirjoitetaan heprealaisilla aakkosilla. Ilmestyskirjan tarkoituksena on siis vihjata, että kristityiltä vaadittu keisarille uhraaminen oli hengellisessä mielessä samaa kuin julman ja petomaisen, myös ei-kristittyjen inhoaman keisari Neron palvominen jumalana.

Karitsa ja hänen joukkonsa Siionin vuorella

Seuraavaksi jatkamme luvun 14 alusta.

Sitten näin tämän: Karitsa seiso i Siionin vuorella, ja hänen kanssaan oli sataneljäkymmentäneljätuhatta ihmistä, joiden otsaan oli kirjoitettu hänen nimensä ja hänen Isänsä nimi. Minä kuulin taivaasta äänen, joka oli kuin suurten vesien pauhu tai kuin ukkosen jylinä. Ääni, jonka kuulin, oli myös kuin harppujen helinää ja harpunsoittajien laulua. Valtaistuimen edessä ja neljän olennon ja vanhinten edessä laulettiin uutta laulua, jota ei voinut oppia kukaan muu kuin nuo sataneljäkymmentäneljätuhatta, jotka on ostettu maan päältä. He eivät ole tahranneet itseään naisten kanssa vaan ovat pysyneet puhtaina kuin neitsyet, ja he seuraavat Karitsaa, minne hän meneekin. Heidät on ostettu ihmisten joukosta esikoislahjaksi Jumalalle ja Karitsalle. Valhetta ei heidän suustaan ole kuultu, he ovat puhtaita ja virheettömiä (Ilm. 14:1-6)

Karitsa eli ylösnoussut Kristus seisoi Siionin vuorella. Paikka on vastakohtana kahdelle pedolle, jotka nousivat alhaalta, merestä tai maan uumenista. Sionin vuori on ylhäinen paikka, kuningas Daavidin palatsin paikka, Jerusalemin temppelin paikka.

Hänen kanssaan Siionin vuorella on 144 000 pelastettua, joiden otsassa on hänen nimensä ja hänen Isänsä nimi. Tämäkin on tarkoitettu vastakohdaksi saatanalle ja hänen joukolleen. Verrattuna pedon lukuun 666 pelastettujen luku 144 000 on valtava. Se on täydellisyyden luku, 12 x 12 x 1000. Se ei tarkoita, että vaan tuo määrä ihmisiä pelastuu, vaan se on symbolinen.

Vastakohta pedon joukoille on myös pelastettujen otsissa oleva merkki, Jeesuksen ja hänen Isänsä nimi. Pedon hallitsemilla ihmisillä oli otsissaan tai oikeassa kädessään merkki, pedon nimi tai sen nimen luku 666. Sen avulla he saattoivat ostaa torilta ja kaupoista tavaraa. Pelastetuillakin on otsissaan merkki. Se kertoo, että he ovat, eivät ostajia vaan ostettuja, Jumalan omakseen ostamia, synnin vallasta Karitsan verellä lunastettuja.

Siionin vuorella on juhlavaa, mutta iloista. Siitä kertoo harppujen ihana soitto ja sen säestämä laulu. Antiikin aikana harppujen soitto oli nimenomaan iloista. Sillä ylistettiin sankareita tai jumalia. Jerusalemin temppelissäkin soitettiin harppuja Jumalan ylistykseksi. Ilmestyskirjan kirjoittamisen aikana kristittyjen kokoontumisissa ei harppua kuitenkaan juuri soitettu. Se johtui siitä, että harpunsoitosta tuli niin helposti mieleen epäjumalien kunniaksi järjestetyt juhlat tai muuten siveetön juhlinta. Mutta Ilmestyskirjan mukaan sellaista ei pelastettujen enää tarvitse pelätä. Harpunsoitto palvelee ja ylistää Jumalaa ja tuo hänen kansalleen iloa; vähän kuin aikanaan Jerusalemin temppelissä, mutta monta kertaa paremmin. Tässä näyssä on nimittäin viittauksia siihen Uuteen Jerusalemiin, joka Ilmestyskirjan loppulukujen mukaan laskeutuu alas taivaasta Jumalan ja hänen kansansa asumukseksi maan päällä.

[tähän Larry Norman, Why should the devil have all the good music?]

Vielä Karitsan joukosta

Harpunsoittajat ja laulajat lauloivat uutta laulua, jota ”jota ei voinut oppia kukaan muu kuin nuo sataneljäkymmentäneljätuhatta, jotka on ostettu maan päältä”. Kommentaarin mukaan tässä laulun ”oppimisessa” on kyse ennen kaikkea siitä, että kukaan muu kuin pelastetut eivät voineet *ymmärtää*, mitä siinä laulettiin. Tämä johtuu siitä, että tuossa laulussa ylistettiin teurastettua mutta silti elävää Karitsaa eli ristiinnaulittua mutta ylösnoussutta Jeesusta. Sellainen ei ollut (eikä nykyisinkään ole) ymmärrettävää kenellekään muulle, kuin sellaiselle ihmiselle, joka uskoo, että Jeesuksen ristin veri on sovittanut hänen syntinsä ja antanut hänelle oikeuden olla Jumalan lapsi. Varhainen kirkkoisä Justinos Marttyyri kirjoitti, että hänen aikanaan kristityille sanottiin: ”Tuo teidän ns. Kristuksenne oli halveksittava ja kunniaton, jopa niin paljon, että Jumalan lakiin sisältyvä kirous lankesi hänen päälleen ja hänet naulittiin ristiin.” Nykyisin saamme kuulla melkein vastaavaa Jeesuksen pilkkua lehdistä ja niiden sarjakuvastripeistä. Sanasta ”jeesustelu” on tehty tekopyhää hurskastelua tarkoittava sana.

Ehkäpä osa nykyaikana niin yleisestä urputuksesta kirkkoa vastaan, että sen käyttämä kieli on ihmisille mahdonta ymmärtää, ehkäpä osa siitä selittyikin sillä, mistä kirkon puheessa puhutaan: meidän syntiemme tähden ristiinnaulitusta Jeesuksesta, joka on Jumalan Poika.

Mitä sitten tarkoittaa tuo, että nuo pelastetut ”eivät ole tahranneet itseään naisten kanssa vaan ovat pysyneet puhtaina kuin neitsyet, ja he seuraavat Karitsaa, minne hän meneekin.”

Ensinnäkin on huomattava, että se ei tarkoita sitä, että avioliitto olisi Ilmestyskirjan mukaan vähemmän arvokasta kuin naimattomuus. Tai että naiset olisivat saastaisia. Ilmestyskirjassa käytetään nimittäin hyvin positiivisessa mielessä avioliitosta otettuja vertauskuvia. Siellä puhutaan synnyttävästä naisesta, messiaan äidistä, joka on samalla koko kirkon vertauskuva.

Se, että pelastetut eivät ole ”tahranneet itseään naisten kanssa” tarkoittaa sitä, että he eivät riko aviota tai tee muuta epäsiiveellistä. Se että he ovat ”puhtaita kuin neitsyet” tarkoittaa sitä, että he ovat pysyneet erossa muistakin asioista, jotka rikkovat ihmisen suhteen Kristukseen. Sellaista on mm. epäjumalille tai keisarille uhraaminen ja kaikki muu Jumalan lain kieltämät asiat, kuten valehtelevä. Raamatun kuvakielessä nimittäin aviollinen uskottomuus ja seksuaalinen siivettömyys ovat vertauskuvia kaikelle sellaiselle, mikä rikkoo ihmisen jumalasuhtetta.

Kristittyjen pitää olla jumalasuhteessaan puhtaita, ehjiä ja kokosydämiä. Mutta entä kun ja jos havaitsen, etten olekaan sellainen? - Siinä ei auta muu kuin katumus ja palaaminen Kristuksen yhteyteen. Silloin on olennaista muistaa, että Ilmestyskirjan mukaan siellä kuvattavat pelastetut saavat olla puhtaina ja virheettöminä Jumalan edessä, koska ”heidät on ostettu ihmisten joukosta esikoislahjaksi Jumalalle ja Karitsalle”. Ostohintana on ollut Karitsan veri eli Jeesuksen ristinuhri. Pelastetut ovat ”pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä” (Ilm. 7:14). Vain sen varassa kristitty voi olla puhdas ja virheetön. Näin Jumala on asian suunnitellut jo ennen maailman luomista. Tästä kirjoitetaan Efesolaiskirjeessä näin:

Jo ennen maailman luomista hän on valinnut meidät Kristuksessa olemaan edessään pyhiä ja nuhteettomia Kristuksesta osallisina. Rakkaudessaan hän näki hyväksi jo edeltä määrätä meidät yhteyteensä, omiksi lapsikseen, Jeesuksen Kristuksen tähden. Ylistetty olkoon hänen armonsa kirkkaus, kun hän antoi meille rakkaan Poikansa! Kristuksen veressä meillä on lunastus, rikkomustemme anteeksianto. Näin Jumala on antanut armonsa rikkauden (Ef. 1:3-6).

Kolme enkeliä ja heidän varoituksensa ja lupauksensa

Seuraavaksi näkyyn Siionin vuorella seisovasta Karitsasta ja pelastetuista tulee kolme enkeliä ja heidän sanomansa. Se koostuu kahdesta asiasta, varoituksista ja lupauksista:

Minä näin taas uuden enkelin, joka lensi korkealla taivaan laella. Hänen tehtävänään oli julistaa ikuinen evankeliumi maan asukkaille, kaikille kansoille, heimoille, kielille ja maille. Hän kuulutti kovalla äänellä: »Pelätkää Jumalaa ja antakaa hänelle kunnia – hänen tuomionsa aika on tullut! Kumartakaa häntä, joka on luonut taivaan, maan ja meren ja vesien lähteet.»

Hänen jäljessään tuli toinen enkeli, joka kuulutti: »Kukistunut, kukistunut on suuri Babylon, tuo portto, joka iljetyksillään on vietellyt kaikki kansat juomaan vihan viiniä.»

Näiden kahden jäljessä tuli vielä kolmas enkeli, joka kuulutti kovalla äänellä: »Se, joka kumartaa petoa ja sen kuvaa ja ottaa otsaansa tai käteensä sen merkin, joutuu yhtä lailla juomaan Jumalan vihan viiniä, joka laimentamattomana on kaadettu Jumalan vihan maljaan. Häntä kidutetaan tulessa ja rikin katkussa pyhien enkelien ja Karitsan edessä. Tulesta, joka ihmisiä kiduttaa, nousee savu aina ja ikuisesti. Heillä ei ole päivän, ei yön lepoa – ei niillä, jotka kumartavat petoa ja sen kuvaa, eikä kenelläkään, joka ottaa pedon nimen merkikseen. Tässä kysytään pyhiltä kestävyyttä, niiltä jotka noudattavat Jumalan käskyjä ja uskovat Jeesukseen.»

Minä kuulin taivaasta äänen, joka sanoi: »Kirjoita: Autuaita ne, jotka tästä lähtien kuolevat Herran omina. He ovat autuaita, sanoo Henki. He saavat levätä vaivoistaan, sillä heidän tekonsa seuraavat heitä.» (Ilm. 14:6-13).

Jälleen on huomattava, että Ilmestyskirjan näyt eivät kuvaa aikajanaa, vaan puhuvat samoista asioista yhä uudelleen. Tässä sanotaan, että Jumalan tuomion aika on tullut ja että suuri Babylon –portto eli Rooman jumalaton imperiumi on kukistunut. Jatkossa kuvataan kuitenkin jälleen tapahtumia, joissa Kristus ja hänen omansa joutuvat taistelemaan saatanaa vastaan. Kyse on siis siitä, että Ilmestyskirjassa muistutetaan yhä uudelleen samoista asioista.

Ensimmäinen enkeli huutaa ”maan asukkaille, kaikille kansoille, heimoille, kielille ja maille”, eli juuri sille joukolla, joka aiemman näyn mukaan on houkuteltu ja pakotettu pedon palvelijoiksi. Sanomana on, että katumus ja kääntymys on edelleen mahdollinen.

Toinen enkeli kuulutti, että suuri portto Babylon on kukistunut. Vaikka se on onnistunut viettelemään kaikki kansat palvelemaan epäjumalia ja saamaan siitä ansaitun palkan, Jumalan vihan, sen valta ei kestä ikuisesti.

Kolmas enkeli kuulutti äärimmäisen ankaran varoituksen: petoa palvelevat joutuvat Jumalan vihan alaisiksi. Heitä kidutetaan tulessa. Tarkoitus on varoittaa kristittyjä: missään nimessä ei kannata suostua yhteiskunnan vaatimaan epäjumalanpalvelukseen, siitäkään huolimatta, että siitä saa maallista hyötyä ja voi välttää uskollisille krisitityille koituvan vainon. Tähän varoitukseen yhdistyy lupaus: Pysykää kestävinä vainoista, pilkasta, mahdollisista

vankeudesta ja jopa kidutuksesta ja kuolemasta huolimatta. Jos kestät, olette autuaita eli todellisesti onnellisia. Saatte levätä Jumalan ja Karitsan luona.

Kolmannen enkelin sanomasta nousee väistämättä kysymys, että eikö siinä Karitsa osoittaudu itsekin eräänlaiseksi pedoksi. Hänen vihollisiaan kidutetaan tulessa ja rikin katkussa, hänen ja hänen enkeliensä edessä, ilman että hän pyrkii näitä onnettomia mitenkään auttamaan. Miten tällainen on mahdollista Kristukselta, joka itse on kantanut ihmiskunnan synnin ja suostunut sen vuoksi itse kidutetavaksi?

Vastauksena siihen, että Ilmestyskirjassa on näin karmeisevia kuvia Kristuksen vastustajien rangaistuksista, on sen käyttämä ajattelutapa: mitä ihminen tekee toisille, se hänelle itselleen tehdään. Karitsan vastustajat ovat tappaneet ja kiduttaneet hänen omiaan. Nyt he saavat itse osakseen saman. He ovat kutsuneet taikakeinoillaan tulen taivasta todistamaan pedon ihmeellisyydestä. Nyt he itse joutuvat tulen piinaamiksi. He ovat joutaneet kansoilla päihdyttävän maljan, jonka vuoksi ne ovat käyneet palvelemaan epäjumalia. Nyt heille itselleen juotetaan todellisen Jumalan vihan malja.

Ja sitten on otettava huomioon sekin, että Karitsan viholliset ovat hänen vihollisiaan juuri siksi, että he eivät ole suostuneet hyväksymään itselleen sitä, että Karitsa on kärsinyt ja teurastettu, ts. ristiinnaulittu, heidän edestään. He eivät ole hyväksyneet itselleen syntiensä anteeksiantoa eivätkä ole suostuneet kääntymään pois pahalta tieltään. Siksi he joutuvat kaiken lopussa itse kantamaan syntiensä rangaistuksen ja maksamaan siitä pahasta, mitä he ovat Kristukselle ja hänen omilleen tehneet.